

Az irat elektronikus ltról
készített másolat
2022 SZEPT 19.

Alkotmánybíróság

Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék útján

1363 Bp. Pf. 16

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUMA 1.	
FŐLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐIRATON:	
Postán/Gyűjtőládán/Személyesen/E-mailen/Faxon/E-irat	
Érkezett:	2022 SZEPT 19.
PÉLDÁNY:	1
MELLÉKLET:	1 db
FŐLAJSTROMSZÁM	105K.701.377/2022/2
UTÓVÉLT	2022.09.30/22

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted]
[redacted] indítványozó – 1. számú melléklet alatt csatolt
meghatalmazott jogi képviselő, Dr. Bodrogi Bea ügyvéd [redacted]
[redacted] útján
– az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján
az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Fővárosi Törvényszék 2022. június 14-én kelt, megismételt eljárásban hozott, 105.K.701.377/2022/2. számú ítéletével lezárult ügyben sérült az indítványozó [redacted] Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében rögzített egyenlő bánásmódhoz való joga és ezzel összefüggésben a XV. cikk (2) bekezdése szerinti diszkrimináció-tilalom követelménye, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joga, és semmisítse meg a Fővárosi Törvényszék 105.K.701.377/2022/2. számú ítéletét (5. számú melléklet) valamint az Egyenlő Bánásmód Hatóság EBH/HJF/457/2/2020. számú határozatát (2. számú melléklet).

A kérelem indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás ismertetése

Indítványozó a perrel összefüggésben történtek idején az [redacted] Egyesület (a továbbiakban: egyesület) munkatársaként dolgozott. Az egyesület azon célja megvalósítása érdekében, hogy minél több közterületen élő hajléktalan ember szociális bérlakásba költözhessen, telket vásárolt [redacted], ahová szociális bérlakások kialakítására szolgáló háromlakásos sorház építését tervezte. [redacted] polgármestere 2020. október 7-én a saját hivatalos Facebook oldalán egy közleményt tett közzé, amelyben leírta, hogy az adott településrészen élők számára jelenleg is komoly terhet jelent az ugyancsak a kerület központi részén lévő, közel 500 személyt befogadó három hajléktalanszálló. Kifejtette, hogy az elesettek megsegítésére olyan megoldást kell találni, ami az ott élők számára is elfogadható. A polgármester arról is beszámolt, hogy egyeztetést folytat

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
IV/ 02229 - 0 / 2022	
Érkezett:	2022 SZEPT 29.
Példány:	1
Melléklet:	8 db
Kezelt:	1

Sc. 09.30.

az egyesülettel annak érdekében, hogy a tervezett beruházás ne az adott telken valósuljon meg, és csereingatlan lehetőségét is felvetette. Biztosította a lakosságot, hogy amíg ő a polgármester, addig a kerületben nem lesz több hajléktalanszálló, és a kerület központi részén nem fog hajléktalanok számára lakás épülni. Az akkoriban az egyesületnél dolgozó, de nem az egyesület képviselőjében eljáró indítványozó a polgármester közleménye alá kommentként beillesztett egy linket [REDACTED] „Egyesület közleménye” címmel, amely ismertette az egyesület célját, tevékenységét, és tartalmazott egy látványtervet a tervezett épületről. Ebben a közleményben az is szerepelt, hogy ismeretlenek szórólapon hazug módon azt terjesztik róluk, hogy hajléktalanszállót akarnak építeni. A polgármester posztja alatt beszélgetés alakult ki. Egy magánszemély hozzászólásában kifejtette, arra kellene törekedni, hogy a hajléktalanok a már jelenleg is erősen leterhelt kerületek helyett az elnéptelenedő falvakban kaphassanak otthont, ahol önfenntartással, közmunkával a megélhetésük is biztosítható lenne, és a falu sem néptelenedne el. Az indítványozó erre a véleményre úgy reagált, hogy „Amit Ön javasol, azt úgy nevezik, rezervátum és csak remélni tudom, hogy nem a közösségünkben való kizárás az egyetlen megoldás, ami eszébe jut a lakhatási válság kapcsán.” Leírta, hogy már 70 ember lakhatását biztosítják, és soha nem érkezett panasz a szomszédoktól. A hozzászólását a következőkkel zárta: „...nem tudom miért kell ez a gyűlölködés és elutasítás. Jó lenne, ha megpróbálnánk emberségesek lenni egymással.” Az indítványozó által közzétett egyesületi közleményt és a hozzászólását rövidesen eltávolították a polgármester Facebook-oldaláról, és lehetetlenné tették számára, hogy a véleményét ott kifejezze, azóta csak a „share” (megosztás) funkció érhető el a számára.

Az indítványozó kérelmet nyújtott be a jelenlegi Alapvető Jogok Biztosának Hivatala Egyenlő Bánásmódért Felelős Főigazgatóság jogelődjéhez, az Egyenlő Bánásmód Hatósághoz azzal, hogy a polgármester részéről közvetlen hátrányos megkülönböztetés érte az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § j) pontjában szereplő politikai véleménye miatt. Álláspontja szerint a közleményei – amelyek miatt a hátrány érte – személyiségének lényegi vonásából eredően politikai vélemények voltak egy helyi ügyben. Véleménye szerint a polgármester pusztán emiatt törölte a bejegyzéseit, és zárta el a véleménynyilvánítás lehetőségétől, míg azok számára, akik a polgármesterrel hasonló politikai véleményt képviselnek, továbbra is megjelenést biztosított.

Az Egyenlő Bánásmód Hatóság EBH/HJF/457/2/2020. számú határozatával indítványozó kérelmét elutasította. Indokolásában az Ebktv. 4. § b) pont 7. § (1) bekezdés, 8. § j) pont, 14. § (1) bekezdés a) pont, 19. § (1)-(2) bekezdés rendelkezéseire utalt. Megállapította, hogy az indítványozó rendelkezett az Ebktv. 8. § j) pontjába sorolt politikai és más vélemény védett tulajdonsággal, és azáltal, hogy a véleményét eltávolították, hátrány is érte, azonban a hátrány nem a személyisége lényegi vonását jelentő baloldali politikai vagy más véleménye miatt érte, hanem egy adott konkrét kérdésben kifejtett véleménye miatt, amelynek lényege a közte és a polgármester között kialakult azon nézetkülönbség, hogy az adott telekre épüljön-e hajléktalanok számára bérlakás, vagy sem. Az e kérdésben fennálló vélemény pedig nem egy baloldali eszmerendszer közvetlen megnyilvánulása, mert e kérdést bármelyik eszmerendszer híve támogathatja és ellenezheti is. **Határozata meghozatalához az Egyenlő Bánásmód**

Hatóság szükségtelennek találta felhívni a polgármestert az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerinti bizonyításra, annak ellenére, hogy indítványozó Ebktv. 19. § (1) bekezdése szerinti valószínűsítési kötelezettségének az Egyenlő Bánásmód Hatóság szerint is eleget tett.

Indítványozó keresetet nyújtott be a Fővárosi Törvényszékre az Egyenlő Bánásmód Hatóság határozatával szemben, kérve a határozat hatályon kívül helyezését és a Hatóság új eljárásra kötelezését. A keresetben kifejtette, hogy álláspontja szerint a Hatóság elmulasztotta az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerinti osztott bizonyítási szabályokat alkalmazni, mert miközben megállapította, hogy az indítványozó eleget tett a valószínűsítési kötelezettségének, nem szólította fel a polgármestert a bizonyítási kötelezettségének teljesítésére. Indítványozó emellett azt is vitatta, hogy a védett tulajdonsága és az őt ért hátrány között nem állapítható meg okozati összefüggés.

A perben benyújtott védíratában az Egyenlő Bánásmód Hatóság kifejtette, hogy nem sértette meg az Ebktv. hivatkozott bizonyítási szabályait. Érvelésében nem vitatta, hogy indítványozó az Egyenlő Bánásmód Hatósághoz benyújtott kérelmében sikeresen valószínűsítette, hogy hátrány érte, és hogy rendelkezett védett tulajdonsággal, ugyanakkor az Egyenlő Bánásmód Hatóság szerint a kérelemből az is kiderült, hogy az indítványozót nem az általa valószínűsített védett tulajdonsága miatt, hanem más okból érte hátrány, ebből következően pedig **“nyilvánvaló, hogy ha a kérelem alapján az ügy egyértelműen eldönthető, vagyis nincs szükség további bizonyításra, akkor az alperesnek nem kell a bepanaszolt személyt nyilatkoztatni, bizonyításra felhívni pusztán azért, mert az Ebtv. 19. § (2) bekezdése szerint őt terheli a bizonyítási kötelezettség”**. Az Egyenlő Bánásmód Hatóság hivatkozott továbbá az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 2-4. §-aiban foglalt alapelvekre (rendeltetésszerű joggyakorlás, egyszerűség, hivatalbóliség, hatékonyság elve), kifejtve, hogy a közigazgatási eljárásban az ügyfelet valamely olyan tény bizonyítására kötelezni, ami már a kérelem alapján is megállapítható, ellentmondana ezeknek. Ezen túlmenően az Egyenlő Bánásmód Hatóság azt is kifejtette, hogy az alapelveken túl az Ákr. 62. § (4) bekezdése azt is kimondja, hogy a hatóság szabadon választja meg a bizonyítás módját és a rendelkezésre álló bizonyítékokat szabad meggyőződése szerint értékeli, tehát nem sértett jogszabályt azzal, hogy a kérelem alapján elbíráltta az ügyet, mivel az ügy a kérelemben szereplő adatok alapján elbírálható volt.

A Fővárosi Törvényszék a 105.K.701.777/2021/9. ítéletével (a továbbiakban: megelőző ítélet, 3. számú melléklet) az Egyenlő Bánásmód Hatóság határozatát megsemmisítette, és az alperest - amely az időközben bekövetkezett jogutódlás eredményeként már nem az Egyenlő Bánásmód Hatóság, hanem az Alapvető Jogok Biztosának Hivatala részeként működő Egyenlő Bánásmódot felelős Főigazgatóság (továbbiakban: EBF) volt - új eljárásra kötelezte. Indokolása szerint az Ebktv. 19. § (1) - (2) bekezdéseiben foglalt speciális bizonyítási szabályok szerint akkor szükséges a kimentési bizonyítás, ha a sérelmet szenvedett fél valószínűsítette, hogy hátrány érte, és rendelkezett a törvényben meghatározott valamely védett tulajdonsággal. Az indítványozó valószínűsítette az őt ért hátrányt (bejegyzés, hozzászólás törlése és jövőbeni letiltás) és a védett tulajdonságot (politikai vélemény) is, ezért a polgármester vonatkozásában az Ebktv. 19. § (2) bekezdésének alkalmazása nem lett volna mellőzhető; az alperes az Ákr. alapelveire és a 62. § (4) bekezdésre az Ebktv. speciális

bizonyítási szabályai miatt tévesen hivatkozott. A Fővárosi Törvényszék a megelőző ítéletben a valószínűsített hátrány és az okozati összefüggésre vonatkozó keresetrészek vizsgálatát a polgármester kimentési bizonyításának elmaradása miatt mellőzte, de az új eljárásra előírta a polgármester felhívását a kimentésre.

Ezt követően az EBF az indítványozót arról tájékoztatta, hogy megismételt eljárásban jár el a Fővárosi Törvényszék 105.K.701.777/2021/9. számú ítéletének megfelelően, ugyanakkor a megismételt eljárást felfüggesztette, tekintettel arra, hogy az ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához.

Az EBF felülvizsgálati kérelme alapján eljárta Kúria a Kfv.VI.37.989/2021/7. számú végzésében (4. számú melléklet) a megelőző ítéletet hatályon kívül helyezte, és az ügyben eljárta bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. Indokolása szerint az ügyben eljárta bíróság lényegében helyesen tárta fel a releváns tényállást, de a jogszabályi rendelkezések téves értelmezéséből helytelen jogi következtetésre jutott a megelőző eljárásban lefolytatott bizonyítás jogszerűségét illetően. **A Kúria álláspontja szerint az Ákr. és az Ebktv. együttes értelmezéséből az következik, hogy ha már a kérelem és az ahhoz csatolt iratok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a diszkrimináció tényállás egyik tényállási eleme, az okozati összefüggés hiányzik, akkor szükségtelen a bepanaszolt személyt nyilatkozattételre, bizonyításra felhívni az Ebktv. 19. § (2) bekezdése alapján,** mivel az Ákr. 62. § (2) - (4) bekezdéseiben foglaltakra tekintettel az alperes az eljárása során minden olyan bizonyítékot felhasználhat, amely a tényállás tisztázására alkalmas, az (1) bekezdés értelmében pedig bizonyítási eljárást csak akkor kell lefolytatni, ha a rendelkezésre álló adatok nem elegendőek a döntéshozatalhoz. A Kúria szerint amennyiben az Ebktv. 19. §-ában rögzített három lépcsős bizonyítás minden esetben végigjárandó lenne, az sértené az Ákr. 62. § (1) – (4) bekezdéseit és a 2. és 4. §§ alapelveit. Az új eljárásra a Kúria előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak - érdemben - az eset összes körülményére tekintettel kell abban állást foglalnia, helytállóan állapította-e meg az alperes a keresettel támadott határozatában, hogy a kérelem és az ahhoz csatolt bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható a hátrány és a védett tulajdonság közötti okozati összefüggés hiánya.

A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban hozott, 105.K.701.377/2022/2. számú ítéletében (5. számú melléklet) kimondta, hogy indítványozó keresete alaptalan. A bíróság a tényállást a Kúria végzésében foglalt iránymutatásnak megfelelően kiegészítette azzal, hogy indítványozó nem ████████ lakos, és nem az ████████ Egyesület képviselőjében járt el. A megismételt eljárásban hozott ítélet **hivatkozott a Kúria végzésében foglaltakra, miszerint a Kúria jogértelmezése szerint az Ebktv. 19. § (2) bekezdésének az Ákr. 2. § és 4. §-ával, valamint a 62. §-ával összeegyeztethető helyes értelmezése az, hogy a védett tulajdonság és a hátrány kérelmező általi valószínűsítése esetére is szükségtelen a kimentési bizonyítás lefolytatása, ha a védett tulajdonság és a hátrány közötti okozat egyértelműen megállapítható módon hiányzik, ezért az ügyben eljárta bíróság 105.K.701.777/2021/9. számú határozatában helytelen jogi következtetésre jutott a megelőző eljárásban lefolytatott bizonyítás jogszerűségét illetően.** Mindezek alapján a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban megállapította, hogy ugyan indítványozó a

kérelemben tett nyilatkozata útján valószínűsítette az Ebktv. 8. § j) pont szerinti védett tulajdonságát, és azt is, hogy őt a törlés és kitiltás miatt hátrány érte, azonban a kérelemből egyértelműen megállapítható volt az is, hogy a hátrány nem a politikai véleményével, hanem egy konkrét építési projekt kapcsán kifejtett véleményével okozatban érte. Mivel az eljárásban az Alapvető Jogok Biztosa jogelődjeként szereplő Egyenlő Bánásmód Hatóság határozata megfelelő indokolást tartalmazott arról, hogy a kifejtett vélemény miért nincs kapcsolatban az Ebktv. 8. § j) pont szerinti védett tulajdonságával, indítványozó a törlés és a kitiltás indokára rákérdező válasz elmaradására relevancia nélkül hivatkozott. A fentiek alapján a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban megállapította, hogy az Egyenlő Bánásmód Hatóság határozata nem volt jogszabálysértő, ezért a bíróság indítványozó keresetét elutasította.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A jogorvoslati lehetőségeket az indítványozó kimerítette. Az Abtv. 27. §-a szerint az ún. valódi alkotmányjogi panasszal az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés támadható. Jelen ügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. június 14-én kelt, megismételt eljárásban hozott, 105.K.701.377/2022/2. számú ítélete ilyenként értékelhető, az alkotmányjogi panasz ennek megsemmisítésére irányul, azzal, hogy az ítélet alaptörvény-ellenessége mellett felhozott érvek egyben a Kúria Kfv.VI.37.989/2021/7. sz. végzésében, valamint az Egyenlő Bánásmód Hatóság EBH/HJF/457/2/2020. számú határozatában kifejtett jogértelmezés alaptörvény-ellenességét is alátámasztják. Tekintettel arra, hogy az Abtv. 43. § (4) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is, a Fővárosi Törvényszék megismételt eljárásban hozott, 105.K.701.377/2022/2. számú, a bírósági eljárást befejező döntésének megsemmisítése mellett egyben az Egyenlő Bánásmód Hatóság EBH/HJF/457/2/2020. számú határozatának megsemmisítését is kérjük.

Ezúton tájékoztatjuk a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, és nem kezdeményeztünk perújítást az ügyben.

Az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 32. § (1) bekezdése szerint az Abtv. 27. § b) pontjában foglalt jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége nem vonatkozik a felülvizsgálatra, mint rendkívüli jogorvoslatra.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Fővárosi Törvényszék 105.K.701.377/2022/2. számú ítéletét számunkra 2022. július 19-én elektronikus úton kézbesítették, ez tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti 60 napos indítványozási határidő kezdő napja. Az indítvány benyújtásával a határidőt megtartottuk.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az indítványozó az egyedi ügyben érintett személynek minősül.

Abtv. 1. § a) pontja értelmében egyedi ügy a természetes személy jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás – jelen ügyben pedig indítványozó jogait érintő bírósági eljárás zajlott le.

Az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) és c) pontja szerint jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy vagy szervezet, aki a bíróság eljárásában fél volt, illetve akinek jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed. Indítványozó az Egyenlő Bánásmód Hatóság előtti eljárásban kérelmezőként, a Fővárosi Törvényszék és a Kúria előtti eljárásban felperesként vett részt. A jelen eljárás alapját képező ügyben, az Egyenlő Bánásmód Hatóság EBH/HJF/457/2/2020. számú határozatával abban a kérdésben foglalt állást, hogy a polgármester megsértette-e indítványozó egyenlő bánásmódhoz való jogát. A Kúria Kfv.VI.37.989/2021/7. számú végzése a Hatóság döntésének felülvizsgálata tárgyában hozott megelőző ítélet jogszerűségével, a Fővárosi Törvényszék megismételt eljárásban hozott, 105.K.701.377/2022/2. számú végzése pedig a Hatóság döntésének jogszerűségével foglalkozott. A bírósági eljárást befejező döntés eredményeként a Fővárosi Törvényszék kimondta, hogy az indítványozó alaptalanul állította keresetében, hogy az Egyenlő Bánásmód Hatóság határozata törvénysértő volt, ez a döntés pedig közvetlenül visszahat indítványozó egyenlő bánásmódhoz való jogának érvényesülésére, tekintettel arra, hogy az Egyenlő Bánásmód Hatóság jogszerűnek kimondott határozata szerint a polgármester nem sértette meg indítványozó egyenlő bánásmódhoz való jogát. Mivel indítványozó esetében az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) és c) pontja szerinti követelmény is megvalósul, indítványozó az ügyben személyesen érintett.

Indítványozó érintettsége a személyességen túl aktuális és közvetlen is, mert az Egyenlő Bánásmód Hatóság jogértelmezése által okozott jogsérelmet a bírósági döntések fenntartották, és az alapjogsérelem azóta is fennáll, a sérelem bekövetkezéséhez további közvetítő jogi aktus nem szükséges.

A fentiek szerint indítványozó státusza a befogadási eljárásban megkívánt kvalifikált érintettség mindhárom elemének megfelel.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság a panaszt akkor fogadja be, ha annak tárgya bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

Álláspontunk szerint az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenes jogértelmezésre irányul, ugyanis az indítványban támadott bírósági ítéletek konklúziója azon alapul, hogy nem alaptörvény-konform módon alkalmazták az Ebktv. bizonyítási szabályait.

Indítványozó egyenlő bánásmódhoz fűződő alapvető joga és ezzel összefüggésben, a diszkrimináció-tilalom követelménye annak következtében sérült, hogy

- az Egyenlő Bánásmód Hatóság az Alaptörvény XV. cikkével összhangba nem hozható módon úgy értelmezte az Ebktv. 19. §-a szerinti bizonyítási szabályokat, hogy az ügy a kérelmező Ebktv. 19. § (1) bekezdése szerinti valószínűsítési kötelezettsége teljesítésére való tekintet nélkül, anélkül is eldönthető, hogy az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettség teljesítésére kellene felhívni az eljárás alá vontat,
- ezt a jogértelmezést pedig a Kúria Kfv.VI.37.989/2021/7. számú végzésében, valamint
- a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban hozott, 105.K.701.377/2022/2. számú ítéletében is megismételte.

Jelen alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. §-a alapján azon, az indítványozó alapvető jogát sértő bírói jogértelmezést támadja, amely szerint, ha már a kérelem és az ahhoz csatolt iratok alapján megállapítható, hogy a diszkrimináció tényállás egyik tényállási eleme, az okozati összefüggés hiányzik, akkor szükségtelen a bepanaszolt személyt nyilatkozattételre, bizonyításra felhívni az Ebktv. 19. § (2) bekezdése alapján.

Az indítvány által felvetett kérdés nem a tényállás tisztázásának hiányából ered. Jelen indítvány nem azt várja az Alkotmánybíróságtól, hogy tisztázza, megsértette-e a polgármester indítványozó egyenlő bánásmódhoz való jogát, és szintén nem arra irányul, hogy az Alkotmánybíróság foglaljon állást abban a kérdésben, hogy volt-e kimutatható okozati összefüggés indítványozó védett tulajdonsága és az általa elszenvedett hátrány között. Ezek megállapítása az Alapvető Jogok Biztosa, valamint a rendes bíróságok feladata, ugyanakkor ezt a feladatot ezen szervek csak abban az esetben végezhetik el megfelelően, amennyiben az Ebktv. 19. §-a szerinti bizonyítási szabályokat alkotmánykonform módon értelmezik és ennek megfelelően megkövetelik, hogy az Alapvető Jogok Biztosa eljárása alá vont polgármester eleget tegyen az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének.

A fentiek miatt az alapjogsérelmet kifejezetten az okozta, hogy a bíróságok a Ebktv. rendelkezéseit az Alaptörvénybe ütköző módon értelmezték. A 3312/2014. (XI. 21.) AB végzés szerint az Alkotmánybíróság a bíró jogszabály-értelmezését csak abban az esetben vizsgálhatja felül, ha az ellentétes az Alaptörvénnyel, illetve az Alaptörvényben biztosított jogok sérelméhez vezet. Jelen esetben pedig a beadvány II. részében kifejtettek szerint pontosan erről van szó.

Álláspontunk szerint továbbá jelen esetben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is felmerül. Az Ebktv. 19. §-ában rögzített szabályok az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmódhoz való jog, valamint a XV. cikk (2) bekezdése szerinti diszkrimináció-tilalom egész jogrendszerre kiterjedő követelményének garanciáját jelentik. Az indítványunk által felvetett alkotmányjogi probléma lényege, hogy miként kell az Ebktv. 19. §-a szerinti bizonyítási szabályokat alaptörvény-konform módon értelmezni, illetve hogy az Ebktv. 19. §-a szerinti bizonyítási szabályok mennyiben garanciái az egyenlő bánásmódhoz való jognak, megsértésük így mennyiben jelenti az egyenlő bánásmódhoz való jog sérelmét is. Túl azon, hogy az Alkotmánybíróságon kívül nem maradt más fórum, amely a konkrét ügyben korrigálhatná az alapjogi sérelmet, az ügynek a szubjektív jogvédelmi funkción túlmutató,

objektív jogvédelmi jelentősége is van, mert a bizonyítási szabályok értelmezése az Alaptörvényben rögzített egyenlő bánásmód érvényesülésére általánosságban is kihat, tekintettel arra, hogy az állam az egész jogrendszerre kiterjedő, az Alaptörvény XV. cikkével összefüggésben fennálló intézményvédelmi kötelezettségét - egyebek mellett - az Ebktv. hivatkozott bizonyítási szabályainak következetes érvényesítésén keresztül teljesíti.

A támadott bírósági döntések nyomán fennáll a veszély, hogy az Ebktv. hivatkozott 19. §-ának alkotmányellenes értelmezése bevett gyakorlattá válik, amely sorozatos alapjogi sérelmekhez vezethet. Ennek egyik jele, hogy egy jelenleg a Fővárosi Törvényszéken 113.K.701.948/2022. ügyszámon folyamatban lévő ügyben az Alapvető Jogok Biztosa már arra hivatkozik (6. számú melléklet), hogy a Kúria a Kfv.VI.37.989/2021/7. számú ítélete alapján nem kell alkalmazni az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerinti bizonyítási szabályt, ha "egyértelműen megállapítható, hogy a kérelmezőt ért hátrány nem a védett tulajdonságával van okozati összefüggésben". Ráadásul a joggyakorlat sem teljesen egységes, mert a Kúria Kfv.III.37.888/2021/5. (BH2022. 190.) viszont éppen arról rendelkezik, hogy ha a kérelmező kérelmében valószínűsíti a védett tulajdonságát és az őt ért hátrányt, az alperes az Ebktv. szerinti bizonyítási eljárást köteles lefolytatni és a kérelmet érdemben elbírálni. A jogszabály egyértelműen fogalmaz, az Ebktv. 19. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglaltak valószínűsítése esetén kell a másik félnek azt bizonyítania, hogy a jogsérelmet szenvedett fél által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani." [34] Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés tehát annak eldöntése, hogy az Ebktv. 19. §-ának mi az alaptörvény-konform értelmezési kerete.

II. Az alkotmányjogi panasz érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerint A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Az indítványozó kérelmében megjelölt döntésekben foglalt, az Ebktv. 19. §-ában található bizonyítási szabályokkal kapcsolatban kifejtett alaptörvény-ellenes jogértelmezés indítványozó XV. cikk (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmódhoz való jogát sérti. A Fővárosi Törvényszék megismételt eljárásban, az ügy érdemében hozott döntése azt

eredményezte, hogy miután indítványozó az Ebktv. 19. § (1) bekezdése szerint sikeresen valószínűsítette a védett tulajdonságot és az őt ért hátrányt, a polgármestert nem hívták fel arra, hogy az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerint mentse ki magát. A bíróság anélkül hozott - indítványozó szempontjából kedvezőtlen - döntést abban a kérdésben, hogy a polgármester magatartása megvalósította-e az indítványozóval szembeni, Ebktv. 8. § j) pontja szerinti közvetlen hátrányos megkülönböztetést, hogy felhívta volna a polgármestert annak bizonyítására, hogy az indítványozó által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.

Az indítványozó kérelmében megjelölt döntésekben foglalt, az Ebktv. 19. §-ában található bizonyítási szabályokkal kapcsolatban kifejtett alaptörvény-ellenes jogértelmezés egyben indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát is sértette, mert az indítványban hivatkozott alaptörvény-ellenes jogértelmezés nem tette lehetővé, hogy az eljárásban megfelelően tisztázódjon az indítványozó egyenlő bánásmódhoz való jogát ért sérelem megtörténte.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az emberi méltóságból fakadó követelmény, hogy mindenkit másokkal egyenlően értékes személyként kezeljenek. Az Alaptörvény XV. cikkét az Alkotmánybíróság - állandó gyakorlata szerint - a jogegyenlőség általános elvét megfogalmazó alkotmányi követelményként értelmezi [3062/2012. (VII. 26.) AB határozat, 166].

Az Ebktv. preambuluma szerint – tekintettel az Alaptörvény II. és XV. cikkére, valamint Magyarország nemzetközi kötelezettségeire és az európai közösségi jog vívmányaira – a törvény egyik fő célja, hogy hatékony jogvédelmet biztosítson a hátrányos megkülönböztetést elszenvedők számára. Az Alaptörvény XV. cikkében rögzített egyenlő bánásmód követelménye nem csak a jogalkotó, hanem a jogalkalmazó állami szervek és más kötelezettek tevékenységét is át kell, hogy hassa, az Ebktv. szerinti kötelezettek vonatkozásában pedig az Ebktv. az a jogforrás, amely az Alaptörvény XV. cikkét és az abból rájuk háruló kötelezettségeket konkretizálja.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében rögzített egyenlő bánásmódhoz való jog és (2) bekezdése szerinti diszkrimináció-tilalom érvényesülésének egyik elsődleges garanciáját jelentik az Ebktv. 19. §-ában rögzített bizonyítási szabályok. Az Alaptörvény 28. cikkéből következik, hogy az Ebktv. 19. §-ában foglalt osztott bizonyítás szabályait úgy kell értelmezni, hogy az értelmezés összhangban álljon az Alaptörvénnyel és azon céllal, amelyet az alkotmányozó az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésével érvényre kívánt juttatni. Ha pedig ez a követelmény az egyenlő bánásmód követelménye sérelmének orvoslására hivatott eljárásokban nem teljesül, az azzal jár, hogy a létező garanciák képtelenek hatékony jogvédelmet nyújtani a jogsérelemet

szenvedett fél számára, ami egyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmét is megvalósítja.

A bizonyítási szabályok az Ebktv. rendszerében

Az Ebktv. 19. §-a a diszkriminációs ügyekben lex specialisként szabályozza a bizonyítási teher alakulását, ennek a szabálynak pedig a büntető-, illetve szabálysértési eljárásokat kivéve, valamennyi, az egyenlő bánásmód követelménye megsértése miatti eljárásban, így a hatósági eljárásban is érvényesülnie kell.

Az Ebktv. alapján az egyenlő bánásmód követelményének sérelme miatt indított eljárásokban a bizonyítás három szakaszra tagolódik. A bizonyítás során először az eljárást indító félnek kell valószínűsítene a hátrányt és a védett tulajdonságot, melynek sikeressége esetén megindul a bizonyítás második szakasza, amelyben az eljárás alá vont személyt terheli a kimentésének bizonyítása. Végül – az eljárás harmadik szakaszában – a sérelmet szenvedett félnek szükséges a kimentési bizonyításban előadottakat megcáfolni.

Az Ebktv. Kommentárja a 19. § értelmezése kapcsán kifejti, hogy ha a kérelmező valószínűsíti a védett tulajdonságát és az őt ért hátrányt, akkor helye van a kimentési bizonyításnak. A kimentési bizonyítás kifejezett céljaként jelöli meg azt, hogy kizárja a védett tulajdonság és a hátrány közötti ok-okozati összefüggés meglétét. "A bírói esetjog szerint a diszkrimináció fennáll, ha a bizonyítékok alapján a hátrányt nem lehet a védett tulajdonságtól „függetleníteni” (BH 2002. 90. és EBH 2001. 515.). A kimentési bizonyítás tehát csak akkor vezethet eredményre, ha az eljárás alá vont sikeresen bizonyítja, hogy a védett tulajdonság semmilyen módon nem játszott közre a hátrány okozásában, azzal nem függ össze. Amennyiben a kimentési bizonyítás kétséget hagy afelől, hogy a védett tulajdonság szolgálhatott-e akár más okok mellett is alapjául a hátránynak, a kimentési bizonyítást nem lehet sikeresnek tekinteni." Indítványozó szerint ez a jogértelmezés felel meg az Alaptörvénynek, mert ez segíti elő az alapvető jogok érvényesülését és biztosítja a hátrányos megkülönböztetés tilalmának érvényre juttatását.

Ezzel szemben jelen panaszban támadott bírói jogértelmezés elsősorban az Ákr. tényállás tisztázására vonatkozó szabályait tartotta szem előtt, ami azt eredményezte, hogy az Ebktv. 19. § (2) bekezdésében foglalt bizonyítási szabályokra úgy tekint, hogy azokat kizárólag akkor kell segítségül hívni, amennyiben az EBF mint azt egyenlő bánásmód megtartását ellenőrző hatóság úgy ítéli meg, hogy a döntéshozatalhoz enélkül nem áll elegendő információ a rendelkezésre.

A bizonyítási szabályok és az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésének összefüggései

A 64/1991. (XII. 17.) AB határozat szerint "Az államnak az alapjogok érvényesülésére vonatkozó kötelezettsége nem merül ki abban, hogy tartózkodjék a jogok megsértésétől, hanem gondoskodnia kell az érvényesülésükhöz szükséges feltételekről is. Az alkotmánybírósági felfogás szerint ez az állam objektív intézményvédelmi kötelezettsége. Az állam - általános és objektív kötelezettségéből következően - a szubjektív alapjog által védett körön túlmenően is

meghatározhatja ugyanazon alapjog objektív, intézményes védelmi körét." [Megerősítette: 21/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [63], 32/2021. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [43]]

Az állam objektív intézményvédelmi kötelezettsége az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésével összefüggésben is fennáll. Intézményvédelmi kötelezettségét az állam részben azzal is teljesíti, hogy a jogalkotó olyan bizonyítási szabályokat alkot, amelyek az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése kikényszerítésének valódi garanciáját jelentik. Az állam intézményvédelmi kötelezettségéből az is következik, hogy a bizonyítási szabályoknak a jogalkalmazó eljárásában is olyan tartalmat kell tulajdonítani, amely alkalmas az egyenlő bánásmódhoz való jog érvényesítésére. Az Ebktv. 19. §-ának tartalma túlmutat az Ebktv. keretein, a bizonyítási szabályok az egyenlő bánásmódhoz való jog alkotmányos tartalmának érvényesülését szolgálják.

Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban azért van jelentősége a speciális bizonyítási szabályoknak, mert a diszkriminációs magatartások természete miatt a hatósági tényállás-felderítés nehezebb, ezek általában valamilyen egyéb, semlegesnek látszó, valójában a diszkriminációs magatartást leplezni kívánó magatartás formájában jelennek meg. A diszkriminációs ügyekben a diszkrimináció áldozata nagyon gyakran nincs abban a helyzetben, hogy a hátrányos megkülönböztetés fennállásának bizonyításához az általános szabályok szerint szükséges összes tényt bizonyítani tudja és rendkívül fontos az is, hogy a hatóság elé kerüljenek azok az tények és magyarázatok, amelyeket egyedül az eljárás alá vont tud rendelkezésre bocsátani a 'kimentése' során. A jogalkalmazó a két fél által előterjesztett bizonyítékok és magyarázatok birtokában kerül ugyanis abba a helyzetbe, hogy döntést hozzon a hátrány és a védett tulajdonság közötti ok-okozati összefüggés meglétével vagy esetleges hiányával kapcsolatban. Jelen ügyben az Egyenlő Bánásmód Hatóság és a megismételt eljárásban ítéletet hozó bíróság kizárólag az indítványozó által benyújtott dokumentumok, információk alapján hozta meg döntését, miközben az ügy körülményei alapján fontos lett volna tisztázni azokat a releváns kérdéseket, hogy a [REDACTED] polgármester az indítványozó kommentjét mi alapján törölte és mi az oka annak, hogy "nem csak egy kommentet törölt", hanem örökre kizárta indítványozót a kommentelési lehetőségből, megfosztva ezzel őt attól, hogy a polgármester nyilvános közösségi oldalán a jövőben kifejtse véleményét egy fontos közügyet érintő témában. Azzal, hogy az EBH, a Kúria és a megismételt eljárásban döntést hozó Törvényszék alaptörvény-sértő módon értelmezte az Ebktv. 19. § (1) és (2) bekezdését, megsértette az indítványozó egyenlő bánásmódhoz való jogát és diszkrimináció tilalmának követelményét.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépését követően is fenntartotta korábbi gyakorlatát, miszerint az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt diszkrimináció tilalma nem kizárólag az alapvető jogok védelmi körébe tartozó jogszabályokra, hanem a teljes jogrendszerre is kiterjeszthető. Ez abból adódik, hogy a diszkrimináció tilalma valójában az alaptörvényi szabályban megjelölt, az emberek önazonosságát, identitását megtestesítő tulajdonságok szerinti megkülönböztetést, vagyis a diszkriminációt tilalmazza. Ebből az is következik, hogy az ilyen különbségtétel érvényességét és igazolhatóságát az

Alkotmánybíróságnak az alapjogok és nem alapjogok tekintetében egyaránt különleges szigorúsággal szükséges vizsgálnia [3206/2014. (VII. 21.) AB határozat [28] és 42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [42]–[43], megerősítette: 23/2013. (IX. 25.) AB határozat, Indokolás [87].

A testület gyakorlata következetes abban is, hogy az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt klauzula védelmet nyújt a rejtett, vagy közvetett diszkriminációval szemben is. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a közvetett diszkrimináció tilalmát sérti, ha egy látszólag általános jellegű és semleges jogszabályi rendelkezés, vagy szabály végső soron a társadalomban gyakorta hátrányos különbségtétellel sújtott, az Alaptörvényben tételesen felsorolt, illetve azzal döntő hasonlóságot mutató „egyéb helyzetben” lévő személyek kizárását, kirekesztését vagy valamely lehetőségtől való megfosztását eredményezi. Az Alkotmánybíróság felfogása szerint így az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében garantált diszkrimináció tilalma kiterjed azokra a közhatalmi intézkedésekre is, amelyek ugyan látszólag általános, semleges és mindenkre egyformán érvényes rendelkezést tartalmaznak, de eredményüket vagy hatásukat tekintve valójában mégis az alaptörvényi szabályban felsorolt tulajdonságú társadalmi csoportot sújtanak további hátrányokkal. Vagyis végső soron egy ilyen tulajdonság valamelyikének jegyét hordozó csoport tagjainak kirekesztését eredményezik.” [3206/2014. (VII. 21.) AB határozat [29]

Ennek megfelelően az indítvánnyal támadott bírói és hatósági jogértelmezés és jogalkalmazás közvetett diszkriminációt valósított meg azzal, hogy látszólag semlegesen értelmezte az Ebktv. 19. § szerinti bizonyítási szabályt úgy, hogy abban az esetben el lehet tekinteni a 19. § (2) bekezdés alkalmazásától, ha a kérelem alapján egyértelműen hiányzik a védett tulajdonság és hátrány közötti okozati összefüggés. Ez a jogértelmezés és annak nyomán megvalósuló jogalkalmazás azonban az Alaptörvényben és az Ebktv.-ben nevesített védett tulajdonságokkal rendelkező személyeket nagyobb arányban érint hátrányosan, mivel nem biztosítja számukra, hogy az őket ért alapjogsérelemmel szemben érdemben és hatékonyan lépjenek fel. Ugyan ez a jogértelmezés semlegesnek tűnik, mégis az egyenlő bánásmód megtartására kötelezetteket hozza előnyösebb, könnyebb helyzetbe az, ha a nem kell bizonyítaniuk, hogy nem sértették meg az egyenlő bánásmód követelményét. Ezzel az alaptörvényellenes jogalkalmazással éppen azok az emberek maradnak továbbra is kiszolgáltatott helyzetben, akiknek egyenlő bánásmódhoz való joga védelme érdekében működik az Egyenlő Bánásmód Főigazgatóság és a bíróságok, és akiknek az esélyegyenlőséget az államnak az Alaptörvény XVI. cikk (3) bekezdése szerint segítenie kellene. Az alkotmányjogi panasszal támadott ügyben eljáró bíróságok és hatóság közvetett hátrányos megkülönböztetést valósított meg az indítványozóval szemben, amiért politikai véleményével kapcsolatos sérelmét a diszkriminációs ügyekben alkalmazott bizonyítási eljárás alaptörvényellenes lefolytatása miatt nem orvosolhatta az EBF eljárás.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelme

A jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező ügyben az egyenlő bánásmód Alaptörvényben biztosított követelménye, és az ezzel összefüggésben indítványozót megillető jogorvoslathoz

való jog azért nem juthatott érvényre, mert a bíróság jogértelmezése lehetővé tette, hogy az Ákr. szabályai lerontsák az Ebktv.-nek a kérelmező és az eljárás alá vont (a felperes és az alperes) helyzetének aszimmetrikus jellegére tekintettel lévő bizonyítási szabályokat.

Az Alkotmánybíróság szerint minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a "jogorvoslás" lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát [23/1998. (VI. 9.) AB hat. ABK 1998. június-július 286, 288., 49/1998. (XI. 27.) AB határozat, ABH 1998, 372, 382.].

Az Alkotmánybíróság a 696/D/2000. AB határozatban emlékeztetett arra, hogy a jogorvoslathoz való jog értelmezése alapján kialakult az az elv, amely szerint a jogorvoslat biztosítása a jogállam céljainak és feladatainak megvalósítását szolgálja (ABH 2003, 1244, 1246.). Ezért kell az államnak olyan jogszabályokat megalkotnia, amelyek eljárási garanciák nyújtásával az alanyi jogok érvényesítési lehetőségét megteremtik [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65.].

Az Ebktv. 19. §-ában rögzített bizonyítási szabályok éppen olyan eljárási garanciákat jelentenek, amelyekkel az állam egy alanyi jog, az egyenlő bánásmódhoz való jog érvényesítésének lehetőségét teremtette meg, ennek a lehetőségnek a hozzáférhetőségét pedig a bírói jogértelmezés sem ronthatja le.

A jogorvoslat fogalmi eleme továbbá, hogy a döntés jogot vagy jogos érdeket sért. Ez egyrészt a kifogásolhatóságot jelenti: a jogorvoslat igénybevételének nem előfeltétele a tényleges sérelem igazolása, elég erre hivatkozni. Ahhoz van joga a személynek, hogy állítsa a döntés jogos érdeket vagy jogot sértő voltát. [22/1995. (III. 31.) AB határozat, ABH 1995, 108, 110., 38/2006. (IX. 20.) AB határozat].

Noha az egyenlő bánásmód követelményének érvényesülésére irányuló eljárás megindításához formálisan elegendő a sérelem megtörténtére való implicit hivatkozás (az Ebktv. rendszerében a hátrány és a védett tulajdonság valószínűsítése), a támadott jogértelmezés éppen a jogorvoslat lényegét üresíti ki. A jogorvoslat érdemi lehetősége azzal nyílik meg, ha az eljárás alá vontat (az alperest) felhívják az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettsége teljesítésére, hiszen az eljárásban ő van olyan helyzetben, hogy a sérelem megtörténtét cáfolni vagy épp ellenkezőleg, megfelelő cáfolat hiányában alátámasztani tudja. Erre azonban a támadott jogértelmezés egészen addig nem ad lehetőséget, ameddig a sérelmet szenvedett fél (felperes) legalább részlegesen meg nem győzi az eljáró szervet arról, hogy a sérelem ténylegesen bekövetkezett, hiszen ennek hiányában a felhívás mellőzése várható. Ez nem pusztán contra legem, az Ebktv. 19. §-ával ellentétes jogértelmezés, hanem egyben a jogorvoslathoz való jog alkotmányos tartalmával is ellentétes.

A jogorvoslathoz való jogot kiüresíti, ha az egyenlő bánásmód megsértése miatt az EBF a védett tulajdonság és az elszenvedett hátrány közötti okozati összefüggés hiánya miatt nem nyilatkoztatja az eljárás alá vontat, és úgy hoz kvázi "érdemi" döntést. Az Ebktv. alapján az EBF csak úgy bírálhatná el érdemben a kérelmet, azaz azt, hogy történt-e közvetlen,

közvetett hátrányos megkülönböztetés, zaklatás, jogellenes elkülönítés vagy megtorlás, ha a 19. § (2) bekezdés szerinti bizonyítást is lefolytatná. Az alaptörvény-ellenes jogértelmezés miatt az EBH diszkreciójától függ, hogy egyáltalán valódi érdemi eljárást folytat-e le, hiszen nincs olyan objektív mérce, ami szerint kizárólag a kérelem alapján eldönthető lenne a védett tulajdonság és az elszenvedett hátrány közötti okozati összefüggés hiánya. Kizárólag a hatóság mérlegelésétől függ. Ez kiüresíti a jogorvoslathoz való jogot és az Ebktv. alaptörvény-konform értelmezésének sem felel meg, mivel az egyenlő bánásmódhoz való jog érvényesítése érdekében a diszkriminációs magatartások sajátosságaira tekintettel speciális, a sérelmet szenvedett számára könnyített bizonyítást tart fenn, ezért a kimentési bizonyítást le kell folytatni, ha a kérelmező valószínűsítette a védett tulajdonságát és azt, hogy hátrány érte. Az EBF-nek tehát csak annyiban van mérlegelési lehetősége, hogy ezt teljesítette-e a kérelmező. Ráadásul ez a jogorvoslatot kiüresítő gyakorlat azzal a következménnyel járhat, hogy a diszkriminációt elszenvedők kénytelenek lesznek az Ebktv. 19. § (1) bekezdésben megkövetelt valószínűsítésen túl bizonyítani a védett tulajdonság és az elszenvedett hátrány közötti okozati összefüggést, ami teljesen ellehetetleníti a diszkriminációs esetek feltárását és az elszenvedett hátrányos megkülönböztetés miatti jogorvoslathoz való jog érdemi gyakorlását.

III. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó nem kezdeményezte az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Az ügyvédi meghatalmazást jelen beadvány mellékleteként csatoljuk (1 számú melléklet).

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról.

Indítványozó nem járul hozzá a személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (lásd mellékletek).

Kelt: Budapest, 2022. szeptember 19.

dr. Bodrogi Bea ügyvéd

meghatalmazott jogi képviselő